

havde han i en lang række tilfælde helt meningsløst voldtaget unge piger, bl.a. to, der var under 15 år, og ødelagt disse pigers liv. Med dommerstemmerne 3-3 besluttede Vestre Landsret, at denne mand ikke skulle udvises, selv om han var blevet det i byretten.

Derfor spørger jeg nu justitsministeren, om ikke ministeren finder, at en sådan afgørelse er så forargelig og er af så principiel og særlig betydning, at den bør indbringes for Højesteret. Det har ministeren kompetence til at træffe bestemmelse om.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Jeg kan oplyse, at den omhandlede Vestre Landsretsdom af 8. december 1994 har været forelagt Rigsadvokaten af statsadvokaten i Aalborg, og at Rigsadvokaten ikke har fundet tilstrækkeligt grundlag for at ansøge Justitsministeriet om tilladelse til at indbringe sagen for Højesteret.

Afgørelsen fastslår, at betingelserne for udvisning efter udlændingelovens § 22, nr. 2, ikke er opfyldt, og afgørelsens udgangspunkt er en helt konkret vurdering af domfældtes kriminalitet og ikke en mere principiel stillingtagen til udlændingelovens bestemmelser om udvisning. Rigsadvokaten har derfor skønnet, at sagen ikke var egnet til en yderligere prøvelse for Højesteret.

Situationen er altså den, at der ikke foreligger en ansøgning til mig om tredjeinstansbehandling, og jeg har derfor ikke haft anledning til at vurdere, om denne sag skulle prøves ved Højesteret. Jeg kan i øvrigt oplyse, at ansøgning om behandling ved tredje instans skal være indgivet inden ankefristens udløb, og i denne sag er 2-ugers-fristen altså for længst overskredet.

Svend Aage Jensby (V):

Det fremgår jo af retsplejelovens § 966, at justitsministeren i særlige tilfælde kan give anketilladelse i helt op til ét år efter dommens afsigelse, og derfor finder jeg ikke, det er noget problem.

Hvor grov skal kriminaliteten være i dette land, før justitsministeren som øverste myndighed kan gribe ind ifølge de bestemmelser, som fremgår af retsplejelovens § 98, og som i øvrigt også fremgår af forarbejderne til den ændring af retsplejeloven, der skete for et par år siden med lovforslag nr. L 184 i samlingen 1991-92? Hvor grov skal forbrydelsen være, før justitsministeren vil gribe ind? Nu er anledningen her.

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er korrekt, at justitsministeren – altså jeg – ifølge loven kan give anklagemyndigheden, i dette tilfælde altså Rigsadvokaten, pålæg i relation til behandling af konkrete straffesager; det er retsplejelovens § 98, stk. 3, det handler om. Men alle mine forgængere har været, og jeg selv er af principielle grunde yderst tilbageholdende med at intervenere i anklagemyndighedens behandling af konkrete sager.

Hertil kommer som sagt, at den almindelige frist på 2 uger fra dommens afsigelse, der gælder for anklagemyndighedens ansøgning om tredjeinstansbehandling, for længst er overskredet. Efter den faste praksis, der følges i ministeriet, og som også spørgeren kender, gives der i de tilfælde, hvor 2-ugers-fristen er overskredet, alene anklagemyndigheden tredjeinstansbevilling, når der er tale om helt kortvarige overskridelser af fristen, som er begrundet i undskyldelige omstændigheder fra anklagemyndighedens side.

På den baggrund vil det efter min opfattelse være forkert at intervenere i denne helt konkrete sag nu.

Svend Aage Jensby (V):

Jeg er enig med ministeren i, at justitsministeren bør være tilbageholdende med at gribe ind i det system, anklagemyndigheden er opbygget efter; men jeg spørger alligevel, fordi der kan gives anketilladelse efter retsplejeloven, hvis ministeren vil.

Jeg spørger: Hvor grov skal en sag være, og hvor mange mennesker skal krænkes? Hvorledes skal vi skabe forståelse for, at Danmark skal modtage de mange udlændinge, vi gør? Hvor meget skal der til, for at justitsministeren vil gøre den undtagelse, som jeg er enig i skal være en undtagelse? Hvor grov skal forbrydelsen være?

Justitsministeren (Bjørn Westh):

Det er i og for sig mere et spørgsmål om det principielle end om selve sagen.

Jeg er enig i, at der her er tale om en meget grov sag, og der er også faldet en streng dom. Men det afgørende er det principielle, når man giver tredjeinstansbevilling. Er der noget principielt, som Højesteret skal tage stilling til, i denne sag, eller er det en konkret bedømmelse af den konkrete sag?